

5792

244

4-89

Համար 244
Արամյան

1 OCT 2009

« ԲՆԻՔ ԼՈՒՐԻ »

ՀՐԵՏԵՐԿՈՒԹԻՐՆ

ՓՈՒՔՐԻԿ ԵՐԳՉՈՒՀԻՆ

Բ Ա Գ Ո Ւ

Տպարան Ա. Ս. Թումանյանցի եւ Լ. Գ. Միրզախանյանցի

1908

244
47-89

Արամյան
Արամյան

ՓՈՒՔՐԻԿ ԵՐԳՉՈՒՀԻՆ

«Ոչ, ոչ. ես չեմ կարող ընդունել ինչ որ չեմ հասկանում», ասեց պարոն Բ.Ն. իր բարեկամ Հ. — ին, որը քանի ժամ էր աշխատում էր իր անհաւատ բարեկամին հաւատքի բերելու, բայց չէր յաջողվում:

Հ. — Ինչ արամած հեռացաւ գնաց: Վեց ամիս էր արդէն, որ նա ճանաչել էր Սասունձոյ գլխաւոր սէրը և խաղաղութիւն գտել Յիսուսի պատահան արիւնով: Նա շատ ցաւում էր իր երկտասարդութեան բարեկամի հոգու գրութեան համար և ամեն պատահութիւնից օգտւում էր, որ փրկութեան բարի լուրը նրան լսեցնէր: Բայց թւում էր որ իր բարեկամը օրստորէ աւելի խստանում էր իր սրտի անհաւատութեան մէջ:

Սակայն և այնպէս Հ. — ն չէր կարողանում նրանից ձեռ քաշել, որքան էլ կոպիտ խօսքեր էր լսում իր բարեկամից, բայց էլի գնում էր նրա մօտ: Նրա բոլոր վիրաւորանքներին հանգէպ ցոյց էր առիւտ նա իր անխախտելի հեղու-

Յիւնը, և չէր ձանձրանում նրա համար ա-
լօթելու:

Մի օր երկու բարեկամները միասին մի
հիւրանոցում ճաշում էին: Երբ արդէն ճաշը վեր-
ջացրել էին և կամենում էին վեր կենալ գնալ,
նախասենեակից մի երեխայի քաղցր երգեցողու-
թեան ձայնը լսվեց:

«Ի՞նչ մաքուր ու գեղեցիկ ձայն է», ասեց
Բ.—ն, և նոյն բողբոջի լսվեց ինչպէս ծառան կո-
պիտ ձայնով հրամայեց փոքրիկ երգչուհիին, որ
նա չը շարունակէ երգը:

«Թողէք երեխային ներս գայ», ասեց Բ.—ն,
բարկացած ծառային, բաց անելով սենեակի
դուռը:

«Ո՛չ», պատասխանեց ծառան. «մեզ սաս-
տիկ պատելիք ձեզ է, որ այդպիսիներին ներս չը
թողնենք սեղանատունը:—Բայց եթէ կամենաք
լսել նրա երգելը զրասենեակում, ես զրա դէմ
բան չունիմ»:

«Միայն թէ լսենք այդ քաղցր ձայնը, թէ
որտեղ, այդ մի և նոյն է», ասեց Բ.—ն իր
բարեկամին, «եկ, գնանք ընթերցանութեան
սենեակը»:

Եւ նա գնաց աղջկայ ետևից, որ գրուցէ 12
տարեկան լինէր: Խեղճ երեխայ: Ուսելին գցած
մաշված հին շալը չէր կարողանում ծածկել բա-

րակ հանգերձը, որ հազել էր այդ լսեղճ աղջի-
կը: Գունատ երեսի վրա կարգացվում էր քանի
տարվայ թշառութիւն ու վիշտ.—նեղութեան
ու ցաւի մի պատկեր:

«Երեխան հիւանդ է երևում», նկատեց պա-
րոն Բ.—ն ցաւակցութեամբ, երբ տեսաւ աղջ-
կայ ցաւից ու վշտից մաշված գէմքը: «Միբերիս,
ի՞նչ երգ կարող ես երգել: Խնորեմ դարձեալ
երգիր այն գեղեցիկ երգը, որ քիչ առաջ ընդ-
հատեցին»:

Փոքրիկը շալը ետ քաշեց, ձեռքերը դրաւ
կուրծքին և պարզ սիրուն ձայնով, որը պատիւ-
կը բերէր նոյնիսկ կրթված երգչուհիին, երգեց
մի հասարակ երգ այն բաղդաւոր, երջանիկ երկ-
րի մասին ուր Յիսուսը տանում է իրաններին:

Թէ բովանդակութիւնը և թէ սիրուն ողե-
ւորված երգեցողութիւնը չափազանց շարժեցին
երկու լսողներին էլ: Փոքրիկը վերջացնելուց
յետոյ պարոն Բ.—ն հարցրեց.

«Միբերիս ռոտեղ ես սովորել այդ փառա-
ւոր երգը»:

«Կիրակնօրեայ դպրոցում», պատասխանեց
փոքրիկը:

«Մի՞թէ հաւատում ես, թէ կայ մի ուրիշ
կեանք այստեղ վերևում, մի կեանք լի բաղդա-

ւորութիւնով և ուրախութիւնով», շարունակեց հարցնել պարօն Բ.—ն:

«Այո, պարօն, ես այդ հաստատ գիտեմ», պատասխանեց աղջիկը այնպէս վստահ, որ լըսողները զարմացած մնացին: «Այնտեղ վերը աւելի գեղեցիկ երգեր պիտի երգեմ»:

«Այնտեղ պիտի երգես: Այդ ո՞վ է ասել քեզ», հարցրեց պարօն Բ.—ն:

«Մայրիկն է ասել», պատասխանեց երեխան և փոքր ինչ ախրեց: «Նա ինձ հետ երգում էր իմ երգը մինչև իր հիւանդանալը: Յետոյ ասեց թէ իր բերանը այլևս չի կարողանում երգել» բայց և այնպէս երգում և գովում է Տիրոջը իր սրտի մէջ, և շուտով երկնքումը կ'երգի նա իր օրհնութեան երգերը: Ախ, սիրելի մայրիկս առաջ այնպէս բաղդաւոր չէր. բայց նրա հիւանդանալուց քիչ առաջ, եկաւ մեր տուն մի բարեպաշտ կին և խօսեց նրա հետ Յիսուսից, Որը եկել է անբաղդ մեզաւորներին փրկելու համար: Եւ մայրիկս շատ լաց եղաւ, ասում էր թէ ինքը կորած է և Փրկիչ չունի: Ես էլ շատ լաց էի լինում և այլևս երգել չէի կարողանում: Այն կինը տվաւ մեզ մի Նոր կապարան և ես միշտ կարգում էի մօրբս համար. մի անգամ էլ կարգում էի այն տեղը, որ ասում է. «Ինձ մօտ եկէք ամեն վաստակածներ և բռնաւորեա՞ծներ և ե՛ս հանգիստ կը

տամ ձեզ»: Եւ յանկարծ մայրս սկսեց բարձրաձայն և ուրախ բացականչութիւններ անել. ինձ սգմեց իր սրտին և ասեց որ խաղաղութիւն էր գտել. որովհետև Փրկիչը սիրում է իրան և Նա թողել է իր ամեն մեղքերը: Շուտով գրանից յետոյ մայրս հիւանդացաւ և ես ստիպված էի ման գալ և երգել մի կտոր հացի համար, որովհետև հայրս էլ երկու ամսից ի վեր հիւանդ պառկած էր: Ախ, սիրելի մայրիկս շատ նեղութիւն քաշեց, բայց նա բաղդաւոր էր, մինչև որ Տէրը վեր առաւ նրան այս աշխարհքից, որ երկնքում օրհնութեան երգեր երգէ Տիրոջը»:

Վերջի խօսքերն ասելիս աղջիկը երկու ձեռքով երեսը ծածկեց, որ չը տեսնեն իր թուշերի վրայով գլորվող արտասուքի մարգարիտի պէս պայծառ կաթիլները:

«Բայց իհարկէ դու աւելի կը կամենայիր ապրել և երգել այստեղ քո երգերը, քան թէ մօրդ ետևից գերեզմանը գնալ», ասեց պարօն Բ.—ն:

«Ոչ, ոչ», պատասխանեց փոքրիկը վառվելով. «աւելի կը կամենայի լինել այնտեղ, որտեղ իմ բարի մայրիկն է: Ես արդէն գիտեմ, որ շուտով նրա ետևից պիտի գնամ. որովհետև շատ անգամ ես էլ մօրս պէս զգում եմ կողքի ծակոց և նոյնպէս հագում եմ. այնտեղ վերևում

այլևս սոված չեմ մնալ, այնտեղ ամեն ինչ գեղեցիկ է»:

«Բայց այդ սրտեղից զիտես դու», հարցրեց անհաւատոր:

«Մայրիկն է ասել»:

«Բայց մայրիկը կարող է սխալված լինել»:

«Սխալված, ոչ երբէք: Որովհետեւ նա այդ կարգացել է Աստուծոյ խօսքում, և Աստուած ոչ մի ժամանակ սուս չի խօսում»:

Այդ հասարակ ու պարզ խօսքերը, որ ազդիկը ասեց այնպիսի մի նայվածքով, որը վկայում էր նրա անխախտելի ապաւինութեան մասին, այնպէս շարժեցին անհաւատ մարդի սիրտը, որ նա հազիւ կարողացաւ իր զգացումները գտալել: Իր բարեկամը տեսաւ, բայց պահեց իրան, և իրան չը տեսնելու տվեց:

Յուզված պարոն Բ.—ն դրաւ երեխայի ձեռքի մէջ մի ոսկի դրամ: Չափազանց ուրախանալով այդ առատ պարգևի համար փոքրիկը սենեակից դուրս եկաւ:

«Ե՛կ դնանք նրա ետևից», ասեց Բ.—ն իրանից ոչ պակաս շարժված բարեկամին. «ես շատ կ'ուզէի աւելի մօտից տեսնել այդ խեղճերի թշառութիւնը»:

Ուրախութիւնով համաձայնեց բարեկամը և երկուսն էլ աննկատելի կերպով դնացին փոք-

րիկի ետևից, անցան քաղաքի շատ փողոցներով մինչև որ վերջապէս կանգնեցին մի փոքրիկ տան դրան առջև, որտեղից ներս էր մտել երեխան: Քիչ մտածելուց յետոյ իրանք էլ ներս մըտան: Շօշափելով անցան մի մուկը նրբանցքով և վերջապէս հասան մի սենեակ, ուր նկատեցին հիւանդ հօրը յարդի վրա պառկած: Փոքրիկը շոքեց նրա առջև և պամմեց իր գլխի անցքը լարված ուշադրութեամբ ականջ դնող հիւանդին: Երկու բարեկամները լսեցին աղջկայ վերջի խօսքերը, որ ասեց. «Տես, հայր, ինչքան շատ փոք ունիմ. Երկու սիրելի պարոններ տվին ինձ այդ փողը: Հիմա կարող եմ գէթ մի անգամ էլ մտից լաւ անդարար սուփ պատրաստել քեզ համար: Տէր Յիսուսը այսօր իմ աղօթքս լսեց»:

Մինչև ձերուհիի պատասխանելը երկու մարդիկը ներս մտան: Փոքրիկը վեր թաւ տեղից և չափազանց ուրախացաւ, ճանաչելով իր երկու բարեկամներին, և տարաւ նրանց հիւանդի պառկած տեղը: Հիւանդը մեկնեց զէպի նրանց իր չոր ու մաշված ձեռքը և ասեց.

«Պարոններ, շատ շնորհակալ եմ ձեզանից: Քանի տարի է հիւանդ եմ և շատ անգամ է պատահում որ ես ու երեխաս քաղցած ենք մնում: Տէրը վարձատրի ձեզ ձեր այդ բարեխարութեան համար»:

Շուտով խօսակցութիւն բացվեց և պարոն Բ.—ն պատեհութիւն ունեցաւ այս վերջին ծայր թշառութեան վայրում տեսնել կենդանի հաւատքի գորութիւնը, որովհետեւ, չը նայած այս աննկարագրելի թշառութեան, մարդը իր կնոջ մահից յետոյ Աստուծոյ հետ խաղաղութիւն և առատ մխիթարութիւն ունէր: Երկու բարեկամները հիւանդի մօտից վերջապէս հեռացան գնացին, խոստանալով կրկին շուտով նրա մօտ գալ:

Շատ անգամներ այցելեցին նրան մի ամս վաղ ընթացքում: Հիւանդը օրէցօր ետ էր գնում, թէ և շնորհիւ երկու բարեկամների հոգացողութեանը, այլևս ապրուստի նեղութիւն չէր քաշում և երբ սրանք մի առաւօտ էլ մօտեցան այդ տանը, հանդիպեցին յուզարկաւորութեան: Ծերունին մեռել էր և փոքրիկ երգչուհին բոլորովին ուրբ մնացել: Բացի դրանից և հիւանդ էր: Բարեկամները երեխային պառկած գտան նոյն տեղում, որտեղից Աստուած ազատել տարել էր նրա հօրը երկարատե հիւանդութիւնից յետոյ: Նա գունատ էր, այդ վերջի օրերը բոլորովին փոխված էր նա: Միայն թէ նրա երեսի վրա նկատվում էր մի տեսակ պայծառութիւն, և կապուտ աչքերը ուղղած նայում էր իր առջեր նստած պարոն Բ.—ի երեսին:

«Ի՞նչ շատ հիւանդ ես, գաւակս: Յաւոյ շատ

է», հարցրեց նա կարեկցաբար:

«Ոչ, պարոն», պատասխանեց նա ժպտալով: «Ես ցաւ չեմ գգում. շատ բաղդաւոր եմ: Իմ հայրս վերև գնաց, և հիմա Տէրը շուտով ինձ էլ կը տանի»:

Մի առ ժամանակ նա լուռ մնաց: Յետոյ դարձեալ սկսեց խօսել և ասեց.

«Ո՛հ թէ կարողանայի մի երգ էլ ձեզ համար երգել»:

«Մի՞թէ կը կամենայիր երգել»:

«Ո՛հ, իմ սրտիս մէջ այն սիրուն երգերը ամենք շատ աւելի գեղեցիկ են հնչում, քան թէ առաջ: Հիմա այլևս չեմ կարողանում երգել. բայց վերը Յիսուսի մօտ դարձեալ պիտի երգեմ. այնտեղ էլ հիւանդ չեմ լինիլ»:

«Մի՞թէ այնպէս շատ սիրում ես քո Փրկչին, որ կամենում ես նրա մօտ երգել», հարցրեց պարոն Հ.—ն:

Նոյն բոպէին երկնային ուրախութեան մի ձառագայթ լուսաւորեց մեռնող երեխայի դէմքը և նա սրտի խորքից ասեց.

Սիրո՞ւմ եմ նրան. նրան, որ իմ մեղքերը խաչի վրա կրել է և որ հիմա ինձ պիտի տանի, որպէս զի յաւիտեան իր մօտ լինեմ: Այո, ես նրան սիրում եմ. բայց—նա անկի է սիրում ինձ. ոչ մի չարք չի, կարող ինձ նրա պէս սիրել»:

Պարոն Բ.—ն նայում էր գետնին: Երեխայի ուրախութիւնը բաց արաւ նրա սեփական թըշ-
 ւառութիւնը, և երկասյրի սուրի պէս նրա հո-
 գով անցաւ հետեւալ հարցը. Արդեօք դու էլ
 կարող ես այդպէս ուրախ և հանգիստ մահին
 դիմաւորել: Մի հայեացք էլ զցեց նա իր փոքրիկ
 բարեկամուհիի ուրախութիւնից փայլող երեսի
 վրա և այլևս չը կարողացաւ դիմանալ, զգաց-
 մունքներից յաղթահարված սկսեց բարձր ձայ-
 նով լաց լինել:

«Լաց մի լինիք, ո՛հ, լաց մի լինիք», խընդ-
 րեց փոքրիկը: «Տեսէք, ես ինչպէս բողբալու
 եմ—երջանիկ եմ, ես շատ նեղութիւն էի քա-
 շում, երբ հայրիկս ու մայրիկս հիւանդ էին.
 բայց մայրիկս ասեց, որ Տէր Յիսուսը շուտով
 վերջ կը տայ ամեն ցաւերին: Հիմա նա վերջ
 պիտի տայ, և ես շատ բողբալու եմ: Նա այն-
 պէս առաջնորդեց որ գտայ ձեզ այնտեղ հիւ-
 րանոցումը. դուք շատ բարիք էք արել ինձ և
 իմ հօրս և հայրս ասեց, որ Տէրը ձեզ կ'օրհնի
 և բողբալու կ'անի: Բայց—ախ, ես շատ յոգ-
 նած եմ և կը կամենայի քնել:

Նա մի քանի խօսքեր էլ ասեց, յետոյ քու-
 նը նրան յաղթեց: Բարեկամները լուռ միմեանց
 նայեցին, յետոյ սկսեցին դարձեալ դիտել նրն-
 շողին:

«Ախ», վերջապէս ընդհատեց պարոն Բ.—ն
 լուռութիւնը, «իմ ամբողջ կարողութիւնս կը տայի
 եթէ իմ սիրտս էլ կարողանար այդպիսի խաղա-
 ղութիւն վայելել»:

«Դու կարող ես ձրի ստանալ», ասեց բա-
 րեկամը: «Եղիբ այդ երեխայի պէս, որ միա-
 մտութիւնով հաւատում է Յիսուսին: Թող Քրիս-
 տոս նուաճէ և հնազանդեցնէ քո միտքը: Ար-
 դեօք պէտք չէ որ միտքդ լսէ այդպիսի մի հա-
 լաւարի դիմաց, որը նոյնիսկ մահվան ժամին
 այդպէս բողբալու է անում այս խեղճ երեխային:

Պարոն Բ.—ն լսեց: Աստուծոյ սիրոյ կա-
 րողութիւնը սաստիկ շարժեց նրա սիրտը: Փոք-
 րիկի ննջելը քանի ժամեր ասեց, բայց երկու
 բարեկամներն էլ իրանց սուրբ պարտաւորու-
 թիւնն էին համարում չը թողնել մահվան ժա-
 մին իրանց փոքրիկ բարեկամուհիին: Պարզ էր
 որ նրա ազատութեան ժամը արագօրէն մօտե-
 նում էր: Շնչառութիւնը անկանոն էր, երեսը
 միշտ աւելի և աւելի մահվան գոյն էր ստանում:

Վերջապէս նա շարժվեց: Աչքերը դարձնում
 էր այս ու այն կողմ. բայց երևում էր, որ նա
 այլևս ոչ սրի չէր ճանաչում:

Պարոն Բ.—ն կռացաւ և հարցրեց. «Բող-
 րաւօր ես, սիրելիս»: Երևում էր նա ականջ էր
 զնում. յետոյ մի աննկարագրելի դէմքով ասե-

ըր դէպի վեր ուղղեց, ուրախութեան ճառագայթը սփռվեց նրա երեսի վրայով. և իր վերջի ճիգը թափելով ձեռքերը վեր բարձրացրեց և շըշնչաց. «Յիսուս, — յիսուս, — երգի»:

Չեռքերը թուլացան ու ընկան. յոգնած գլուխը թեքվեց բարձի վրա. աչքերը կամաց-կամաց լոյսից գրկվեցին. մի փոքրիկ թառանչ էլ — և փոքրիկ երգչուհին գնաց առն, որպէսզի յաւիտենական օրհնութեան երգեր երգէ Գառին, Որ նրան գնել էր:

Կարծես գեանին բեկուած կանգնած էր սլարոն Բ. — ն փոքրիկ զիակի առջև: Զարմանալի է, այդ գորտուր մարդը, որը մի ժամանակ իր անհաւատութիւնում ասում էր. «Ես չեմ կարող ընդունել, ինչ որ չեմ հասկանում», փշրվեց տեսնելով հաւատքի կարողութեան յայտնութիւթիւնը ի դիմաց անեղ թագաւորին: Նրա խոստացած սիրտը հալվեց: Այն որ չէր հասկանում, աչքով տեսաւ: Մի անգամ էլ աչքը դեցեց մեռնողի վրա: Աւանգ, իր փոքրիկ բարեկամուհիի ճակատը մարմարի պէս սառն էր. նրա աչքի կենսալից փայլը հանգված էր. բայց գունատ կերպարանքի վրա տարածված էր սուրբ խաղաղութիւնը: — Յետոյ դիմեց իր բարեկամին և լարջ ձայնով հարցրեց,

«Մտե՛ղ ես ինձ հետ աղօթք անել»:

Ե՛ի այն փոքրիկ երգչուհիի պառ-

կած տեղը, որի երգերն այս երկրի վրա արդէն վերջացեւ էին, երկու բարեկամները ծունկ դրին և հառաչանքներ բարձրացրին անհաւատի մեղքերի թողութեան համար, և աադ հառաչանքն՝ փոքր առ փոքր փոխվեցին Օրհնութեան երգերի: Նրանք սկսեցին բարձր ձայնով գոհանալ Աստուծոն նրա փառավոր շնորհքի համար: Այո, շնորհքը յաղթեւ էր. Բ. — ն խաղաղութիւն գտաւ Թիսուսի հաւատքով և գրկելով իր բարեկամին բացականչեց. ,, Օրհնեալ է Աստուած, հիմա ես եւ գիտեմ, որ իմ մեղքերս յաւիտեան ջնջված են, ,:

ՍԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂ ԿԱՐՊՈՂ ԵՍ ԴՈՒ 0
 ԷԼ ԱՅՍՊՕՍ ԱՍԵԼԿ:

ԳԻՆԸ 3 ԿՈՊ.

„Բարի Լուր,, քրիստոնեական թերթը
հրատարակվում է ամիսը երկու անգամ
Տարեկան բաժանորդագինն է 2 ռՈՒԲԼԻ:
Հասցեն. Բաքու խմբագրութիւն
„Բարի Լուրս,,

«Ազգային գրադարան»

NL0160740

